

Bukovi Márton

Bukovi Mártonra, a professzionalista Ferencváros első középfedezetére emlékezünk, aki éppen ma 40 esztendeje halt meg.

Bukovi Márton 1903. december 1-jén született, 1920-ban az Ékszerészek II. osztályú csapatában kezdett el futballozni. Tehetségére hamar felfigyeltek, így már 1925-ben Olaszországba költözött, ahol az Alba Roma futballistája lett. Amikor hazánkban is bevezették a profizmust, hazahúzta a szíve. A Hungária FC néven szereplő MTK-t kereste meg először, de ott nem kapott szerződést. Ott nem, a Ferencvárosonál viszont igen, hiszen Tóth Potya István nagyon örült a technikás játékosnak. Így 1926-tól 1933-ig a zöld-fehérek játékosa lett és nyert négy bajnoki címet, három Magyar Kupát, természetesen tagja volt az 1928-ban első Középeurópai Kupa győzelmét megszerző Ferencvárosonak is. 1933-ban Franciaországba tette át a székhelyét az FC Séte futballistájaként 1934-ben francia bajnok és Francia Kupa győztes is volt. Játékos pályafutását 1935-ben fejezte be. A magyar válogatottban 12 találkozón szerepelt, mindannyiszor a Ferencvárosból.

Európa legképzettebb középfedezetei között tartották számon. Körültekintő, kulturált, ötletes és mégis energikus játékosnak olyan vonzereje volt, hogy a korabeli híradások szerint hetenként sok ezer ember csak azért ment ki a pályára, hogy őt láthassa. Nem a szemfényvesztő csillogások, hanem az ésszerűség és a legmagasabb fokú játékintelligencia jellemezte. Kifogástalan fizikai adottságokkal és szakmai felkészültséggel rendelkezett, lábbal és fejjel is uralta az egész mezőnyt és szinte hadvezérként irányított.

Bukovi Márton edzőként is hatalmasat alkotott. 1935-től 1945-ig a Građanski Zagreb, majd 1945 és 1947 között a Dinamo Zagreb mestere volt. Két jugoszláv (1937, 1940) és egy horvát bajnoki címet (1943) nyert együtteseivel. Túlzás nélkül mondhatjuk, ő tanította meg a horvátokat a modern futball rejtelmére, akik még ma is profitálnak a munkásságából. 1947-ben hazajött és 1954-ig az MTK (Bp. Textiles, Bp. Bástya, Bp. Vörös Lobogó) vezetőedzője volt. 1955-ben a Budapesti Dózsához távozott, majd 1956-1957-ben a magyar válogatott szövetségi kapitánya lett, nyolc mérkőzésen irányította a nemzeti csapatot. Ezután visszatért az MTK-hoz, ahol 1957 és 1959 közt irányított újra. Később dolgozott még Diósgyőrben, majd újra Horvátországban, de megfordult a görögöknél is, ahol az Olympiakos csapatával kétszer is bajnokságot nyert.

Nagy újító volt, lényegében ő találta fel és vezette be a 4-2-4-es felállást, ami aztán később az egész világon elterjedt. Ennek a felállásnak a lényege a hátravont középcsatár posztja volt, amit először a legendás hírű Hidegkúti Nándor játszott és vele fejlesztették tökélyre.

Bár az FTC-nél nem dolgozott edzőként, ennek ellenére a klub nem felejtette el, amit játékosként tett a klubért, 1974-ben az FTC örökös bajnoka címet adományozta neki. Mi pedig ma is itt vagyunk, hogy negyven évvel a halála után is emlékezzünk és elhelyezzük koszorúinkat

Budapest, 2025. február 11.